

Bir Küçük Dünyam Var

Gözlerinizi kapadığımızda gördüğünüz her şey sizindir. Size aittir. Size özeldir. Orada istediğiniz gibi bir dünya kurabilirsiniz. Örneğin ben; ağaç dallarının yukarı değil de aşağı bakmasını çok severim. Umut ışığıyla karanlık dünyamı aydınlatır, “kördüğüm” adını verdiğim akasya ağacımı istediğim şekle sokmaya başlarım. Önce kedi gibi ağaca tırmanırım. Asla merdiven kullanmam. Eğer düşecek olsam, gözlerimi iyice sıkar, akasya ağacının altında bir döşek olmasını isterim. İsteğim hemen kabul edilir. Annemin eskiciye verdiği döşeklerden biri oracıkta bitiverir. Bu açıdan güvendeyim. Ama bir keresinde ağacın hangi yanına düşeceğime karar verememiştim. Döşegün tam ters tarafına kötü bir inişim olmuştu. Popom tatlı tatlı acımıştı. Neyse. Nerede kalmıştık. Ha... Ağaca tırmandıktan sonra bir denge noktası bulup, ağacın dallarını aşağı doğru sallamaya başlarım. Bu arada annem bu denge noktasına “kör nokta” dememe çok kızıyor. Bana alınmış gibi bakıyor !.. En azından öyle baktığını tahmin ediyorum. Akasya ağacının dalları yukarı doğru çıktıkça kalınlaşmaya başlıyor. Üst taraftan bir dala tutunup – annem duymasın bir “kör nokta” bulup – iki ayağımla dal üstünde zıplamaya başlarım. Nasıl eğlenceli bilemezsiniz. O kadar zıplamama rağmen dalların kırıldığını hiç hatırlamıyorum. Çıtkırıldım değiller yani. Benim gibi. Dallardan aşağı sarkıtırım kendimi. Bir süre asılı kalırım. Sonra başladığım yere geri dönerim. En fazla istediğim şey ağacın gövdesinden hızlıca kaymak. Ama bunun için zihin hızarımla ağacın dallarını kökten kesmem gerekecek. Buna gönlüm razı olmuyor. Çünkü ağaç dalsız göremez ki ! Yine de içimdeki haşarı çocuk rahat durmuyor. Hiç olmazsa en alt dallardan bir ikisini keselim diyor. Kesmeye başlıyorum. Dallar ince. Ama işim saatlerce sürüyor. Çünkü bütün bıçaklarım kör !

- Anne bahar geldi mi ?
- Hayır kızım.
- Gelince söyler misin ?,
- !..

Gözlerinizi kapadığımızda kaç dostunuzu tanıyabilirsiniz ? Kaç kişiyle anlaşabilirsiniz gözleriniz kapalıyken ? Onların onlar olduklarını nasıl anlarsınız ? Örneğin ben; bana yaklaşan kişinin en yakın arkadaşım Ayşe olduğunu çok rahat anlarım. Onun yürüyüşünde ritmik bir bozukluk vardır. Yaklaştıkça belirginleşir. Tak... tak... tak diye yürümez. Tak tak... tak tak...tak tak... Onu tanıdıktan sonra bu ritim yer etti zihnimde. Bir yerde bir cama vurulsa... Tak tak... Ya da bir sofrada porselen kaplardan bir kaşık şıkırtısı gelse... Tak tak... Ayşe gelir gözlerimin önüne ! Ya da kendi deyimler sözlüğümün diliyle konuşayım; en yakın arkadaşım Ayşe gelir gözlerimin arkasına. Şimdi biraz trajediye kaçmamı ister misiniz? En yakın arkadaşımı – artık sizde tanıdığınıza göre rahat rahat sadece Ayşe diyebilirim – Ayşe’yi bir kez bile görmedim. İşte trajedim ! “En büyük trajedi öleceğini bile bile yaşamaktır”, diye bir şey okumuştum bir yerlerde !.. Aman yine okumuştum dedim. Sizinle aynı dili konuşmak için yalanlara başvuruyorum ama kendimde inanmıyorum dediklerime. Okumamıştım. Dinlemiştim. En yakın arkadaşım sesli kitabım Ayşe’den dinlemiştim. Zaten on bir yaşından sonra okumayı bıraktım. Daha güzel, daha aydınlık, daha renkli bir dünya kuracak olanlara bıraktım okumayı ! En son okuduğum şey hastanedeki oda arkadaşımın tuttuğu günlükten bir duvar yazısıydı ; “Eskiden toz pembe hayallerim vardı, şimdi hayallerimin pembesi gitti tozu kaldı”. Son okumasını yapan bir insan için kabul ediyorum trajik bir cümle. Zaten ben bu duruma “ Kör Karanlıklarda Son Akşam Okuması” adını verdim. Tablo adı gibi. Ama trajik bir tablo. Bu trajik lafı da nereden dilime pelesenk olduysa. Tabii ki sesli kitabım Ayşe’den. Başka kimden olabilir. Şu sıralar trajedilerden başını kaldırmıyor. Ne okursa harfi harfine bana aktarıyor. İlgimi diri tutmak için sesini değiştiriyor, anlattığı tiplerin şekline bürünüyor. Hissediyorum. O susuyor. Ben anlatmaya başlıyorum. İçimdekileri dökünce gözleri doluyor. Biliyorum. Çünkü gözlerim doluyor. Senin “ne güzel trajedin var” diyor kendi kendine. Ve kocaman burnunu çekiyor. Burnu kocaman, dişleri ayrık ve tane tane. İri gözleri var. Elbette gözlükleri. Saçları küt. Zihin tuvalime böyle çizmişim Ayşe’yi. Bana benzemesini istemediğim için belki de. Ne kendisinin, ne kaderinin. O benim oyun arkadaşım olarak kalsın yeter. Aslında çoktandır oyunda oynamıyoruz. Büyüdük mü ne ? Yeniden başlamalıyız. Çok çabuk sobelensem de oynamaktan asla vazgeçmeyeceğim. Çünkü tek bildiğim oyun körebe !..

- Anne bahar geldi mi?,
- Hayır kızım.
- Gelince söyler misin ?
- !..

Gözleriniz kapalıyken birine aşık oldunuz mu hiç ? Hayır mecaz-ı mürsel yapmıyorum. Körü körüne değil. Yani görmeden sevdiğiniz biri oldu mu ? Benim oldu. Bundan iki yıl önce, görmeyişimin beşinci yıl dönümünü kutlar gibi, annem Ayşe’yi de alıp beni bir konsere götürmüştü. Ücretsiz bir yaz şenliği. Öyle anons edildi. Ve anons edilmeden bir grup çıktı sahneye. Gruptular, çünkü bir çok farklı ses vardı, bir çok farklı enstrüman. Assolist gecikince insanları oyalamak için sahneye çıkarılan ‘umut veren genç grup’ gibi bir şeydi. Sahnedeki ses teke indi. Ve etrafımdaki bütün sesleri sildim ona yoğunlaştım. Sesi duydum. Sese aşık oldum. Melodinin ve sözlerin güzelliği de eklendi sese. İlk kliplerini ben çektim zihin kameramla. Grubun adı yok. Solistin adı yok. Klibin adı; “körkütük”. Bir dağ köyü. Mevsim kış. Adsız solist grubuyla dağa karşı şarkısını söylüyor. Bir dağın eteğinde. Ses dağa çarpıp çarpıp aşağılara iniyor. Aşağıda yapayalnız bir ev. Odada yapayalnız bir kız. Odanın camlarına çarpıyor ses. Kız dışarı çıkıyor. Sese doğru koşmak istiyor. Annesi gitme diyor “göremezsin”. Kız “ses” diyor. Bu ses beni çağırıyor. Karlara bata çıka, düşe kalka bir tepeye çıkıyor. Çılgık çılgıca bir çığ geliyor kıza doğru. Kız adsız grubun şarkısına ortak

oluyor. Çığa çarpıyor sesi... çığa çarpıyor sesi... çığa çarpıyor sesi... Çığ yuvarlandıkça eriyor. Eriyen kar diğerlerini eritiyor. Karın kalktığı yerden yemyeşil otlar bitiyor birdenbire. Kız, boyunca otlar arasından geçerek bir tepeye daha çıkıyor. Sesi arıyor. Ağaçlardaki kuş yuvalarından sesler geliyor. Adsız bir grup kuş, adsız solistleri eşliğinde öyle tatlı ötüyor ki, kız ağacın altında oturup cıvıltıya kulak kesiliyor. Şehirden bir çocuk sapanını ateşliyor. Adsız solist dalda takılı kalıyor. Susuyor cıvıltı. Kız şarkıya ortak oluyor. Çarpıyor sesi dalda asılı kalan kuşa. Dalda yaprağa dönüyor kuş. Kız ağlamaya başlıyor, sesini yitirmiş ağaç altında. Ve kız anlamaya başlıyor toprağa düşen her damlada; aradığı ses kendi sesiymiş ! Şimdi diyeceksiniz ki sesine aşık olduğun çocuk kim ? Tanımıyorum ki ! Ben almam gerekeni aldım. Sesine aşık oldum. Sesini alıp sakladım sesimde. Güzelliğin tek geçer akçe olduğu bir çağda birinin yalnızca sesine vuruldum. Görmeden. “Görmek inanmaktır” diyorlar. İnanmıyorum ! İnsanlar görmedikleri aleme inanmıyorlar. Ben iki kat inanıyorum. Çünkü iki kat görmüyorum !

- Anne bahar geldi mi ?
- Hayır kızım.
- Gelince söyler misin ?
- !..

Gözleriniz kapalıyken mahkemede şahitlik etmek zorunda kaldınız mı hiç ? Kalmamışsınızdır. Ben de kalmadım. Aslında zorla şahitlik yapmak istedim. Mahkemede çıkarmadığım çingar kalmadı. Duruşma sırasında yüksek sesle şarkı söyledim. Sandalyelerden birinin üstüne çıktım. Tabii ki akrabalarından birinin yardımıyla. En sonda da adalet aleyhine ileri geri konuştum. Hem de hakim “yaz” kızım dediği esnada. Bardağı taşıran son damlada bu oldu.

- Çıkarın şu kızı dışarı !

Adliye binasının uzayıp giden merdivenlerinin üstten ikinci basamağına oturdum. Dün gibi hatırlıyorum. O taş basamakların soğukluğu hala bedenimdedir. Yanımdan vızır vızır gelip geçen insanlar şefkatli elleriyle sırtıma dokunup sorular soruyorlardı.

- Kızım neden burada oturuyorsun?
- Tanıdık birileri mi var içeride? Seni onların yanına götürelim mi?
- Görmüyor musun kızım etraf buz kesmiş. Haydi kalk gir içeri!

Babamla annem ayrılıyordu. Tek celsede. Dışarıda, merdivenlerde kör bir ceset bırakarak. Babam, benim gözlerimi yitirmemi hastalık değil ilgisizlik olarak açıklıyordu. “Bu kadın diyordu” annem için, “ Bu kadın kızımın gözaltına yerleşen bulaşıcı hastalığı nasıl fark etmedi? Neden zamanında önlem almadık. Böyle ilgisiz bir kadınla”...

Annemi savunmalıydım. İçeri giremezdim. Girsem bile bu labirentte kaybolurdum. Karanlığa daha yeni yeni alışıyordum. İlk kez o gün, orada karanlığın içindeki ışığı fark ettim. Hayali bir kapı açıldı. İlk hayali seyahatimi gerçekleştirdim. Mübaşirin yanından sessizce geçtim. Mahkeme salonunun kapısına dokundum. Kendiliğinden açıldı kapı. İçerdeydim. İçerde keskin bir sessizlik daktilo seslerinin arasına yerleşmişti. Tanık sandalyesi boştu. Parmaklarımın üzerinde kayarak yürüyordum sanki. Herkes pür dikkat beni izliyordu. Ve ben artık boyumdan büyük cümleler taşıyordum dilimin altında.

- Hakim bey ?
- Evet kızım ?

- Ben şahitlik etmek istiyorum.
- Ama kızım, bizim görgü şahidine ihtiyacımız var.
- Evet anlıyorum hakim bey. Görgü şahitliği yapamam ama duygu şahitliğini kolayca becerebilirim.
- Ne demek o ?
- Bütün seslerin görüntü olarak karşılığı vardır zihnimde
- Kızım bana zor kullandırmadan uslu uslu dışarı çık.
- Babamın anneme haftalardır aşağılayıcı bakışlarını duyuyorum.
- Durun dokunmayın kız bir şeyler söylemek istiyor.
- Babamın nefret dolu sözleri tablolara dönüşüyor. Annemin gözyaşlarının kokusunu duyuyorum. Annem neden olmuş kör olmama! Yalan. O benim iç denizime vesile oldu. Düşünün ki yumurtadan çıkamıyor bir civciv. Baş ayaklarının altında. Kapkaranlık bir dünya. Annesi eğilip deliyor yumurtayı. Ve civcive gün doğuyor. Bunun neresi kötü? Sayıların saymadığı yerlerde vardır hakim bey. Gözlerin görmediği yerler... İlgisiz diye yükleniyor anneme. Şimdi annem hayatı bir yük gibi omzunda taşıyacak. Babadan oğula, anadan kıza geçen acılar olduğuna inanacak. Acıyı besleyen ana damarlar belki de hiç kapanmayacak. Şimdi size soruyorum; babalar neden bakmıyor kızlarının gözlerine?

Merdivenlerdeydim. Annemin elleri ellerimi yakaladı. Sıcak bir nefes üfledi ta ciğerlerinden. Üşümüyordum. Hemen arkamızda babamı fark ettim. Dönüp bakıştık. Ben gördüm. O görmedi. Annemle kalabalığa karışırken artık baba kalabalıktan biriydi. Beraber otobüsün en arka koltuğunda yolculuk ettiğim... Kırmızı ışıktan karşıdan karşıya geçtiğim... Yolumu bulmak için sorular sorduğum herhangi biri... Annemle yürürken ilk kez o gün sordum o soruyu.

- Anne bahar geldi mi ?
- Hayır kızım.
- Gelince söyler misin ?
- !..

Gözlerinizi kapadığınızda hangi mevsimde olduğunuzu tahmin edebilir misiniz ? Edersiniz !.. Biliyorum. Bu çok basit bir şey sizin için. Ben mevsimlerimi yitirdim. Hep aynı mevsimde yaşıyorum. O kadar çok isterdim ki yeni gelen mevsimden insanları haberdar etmeyi. Şehrin caddelerinde “teneke trampetimle” bağıra çağıra; “ilk ben gördüm, yeni bir mevsim var kapıda, hazırlanın” demeyi. En hüznü mevsimden bile gülücükler saçarak bahsetmeye razıyım. Yeter ki !.. Az şeyle yetinmeyi bilirim. Yeter ki bir kerecik bir fırsat verilsin hava durumunu ben sunayım. Pekala başlıyorum. Ama önce sesimi akort etmeliyim. İhu... ihu... “Güz yaprakları düştü gazeller oldu”. Sevgili dinleyiciler göçmen kuşlar ofisinden aldığımız hava durumunu sunuyorum. Kapımızın eşiğinde çok güzel bir mevsim var. Sonbahar! Biliyorum ekranlarının başında dudak büküp, burun kıvrıranlar da var bu dediklerime ama sonbahar gerçekten çok güzel bir mevsim. Hiç olmazsa son ! Yeni başlangıçlara gebe. Sonbahar damdan düşer gibi geliverdi. Yemyeşil bir ağacın arkasından sahneye çıkmayı bekleyen sabırsız bir oyuncu gibi birden çıkıverdi. Yapraklar sarardı korkudan. Ağaca bir titreme geldi. Gömlek kolları uzamaya başladı şehirde. Üst düğmeleri iliklendi gömleklerin. Artık cümlelerdeki neşeli deniz kokusunun yerini sarı bir hüznü aldı. Tabiata yeşil rengi veren gözlerimde böyle bir mevsimde sararmaya... sararmaya... sararmaya başlamıştı. Ve dallardan habersiz... Bir gece vakti... İki yaprak süzüldü ağacın ayakucuna. Ağaç !.. Yayını kesebilir miyiz? Yapamıyorum! Dışarıyı anlatamıyorum. Söz

dönüp dolaşıp kendi acılarımda düğümleniyor. Dışarıyı içimi acıtıyor. Koşup pencereimin göğsüne yaslanıyorum. Teybime dokunup bekliyorum. Sesinde toprak kokusu, kaderi kaderime benzeyen bir adam başlıyor; bir küçük dünyam var içimde benim... Kesik bir sessizlik. Mutluyum.Salyalar saçarak konuşan insanları görmüyorum !.. Mutluyum ! Horlanan, hor bakan insanları görmüyorum! Mutluyum! Küçük dağları yaratan küçücük insanları görmüyorum ! Mutluyum !Çarşıda, pazarda, televizyon kanallarında fotokopi insanları görmüyorum ! Mutluyum ! Bombalanan şehirleri görmüyorum ! Mutluyum ! Bebek ölüm hızını gösteren tabloyu görmüyorum ! Mutluyum ! Ve şimdi daha iyi anlamaya başlıyorum küçüken büyükannemin anlattığı masalı. Bin körler masalında yalnızca yaradan görüyor yarattıklarını. Kimse kimseye yan gözle bakmıyor. Ezip geçmiyor kimse kimseyi. Bir göz var görmediklerini gören. Biliyorlar. Mutlular. İçlerinde kocaman bir dünya var. Seni anlıyorum büyükanne. İçerisi daha güzel diyorsun. Tamam içeri giriyorum. İndiriyorum tabiata yeşil rengi veren gözlerime perdelerimi.

ADI SOYADI: Erdal Göze

Özgeçmiş:

1981 - Van – Erciş doğumlu. İlk ve orta öğrenimini Erciş’te, liseyi Bursa’da tamamladı.

Konya Selçuk Üniv. Tarih bölümünü bitirdi. Öğrenciliği sırasında tiyatro eğitimi aldı. Üniversitede Tarih bölümü tiyatro topluluğunu kurdu. Burada oyunlar yazdı, sahneledi ve oyunlarda görev aldı. Skeçler yazdı, metin yazarlığı yaptı. Ankara’da senaryo ve yazarlık atölyesine katıldı.Bir süre dershanede çalıştı. Bursa’da bir sinema derneğinde kısa film ve senaryo çalışmalarında bulundu. Özel bir okulda çalışmakta.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.